18/06/2020

Η αυτονόμηση της ηδονής και εντός του Γάμου

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

Αρχιμανδρίτου Φωτίου Ιωακείμ, Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου

Το ακρατές και φιλήδονο πνεύμα των εσχάτων χρόνων συναντά τη μεθοδευμένη προσπάθεια διείσδυσης της Νέας Τάξης Πραγμάτων σε όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ζωής, ακόμη και τις πλέον ιερές.

Θέλουμε να δηλώσουμε εξαρχής ότι προβαίνουμε στην σύνταξη του παρόντος κειμένου με την ευλογία και παρότρυνση του πνευματικού μας πατρός, μητροπολίτου Μόρφου κ. Νεοφύτου. Ο άγιος Μόρφου έχει ήδη αναφερθεί προφορικά σε ορισμένες ομιλίες του για τα θέματα που ακολουθούν.

Συζητώντας όμως μαζί του, αντιληφθήκαμε ότι τα θέματα που θα θίξουμε στη

συνέχεια αποτελούν καίριο και κύριο ποιμαντικό και σωτηριολογικό πρόβλημα στις μέρες μας και έχουν λάβει σοβαρές διαστάσεις. Αυτό δεν αποτελεί μόνο δική μας διαπίστωση, αλλά, πολλώ μάλλον, σύγχρονων ανθρώπων του Θεού, που έχουν το χάρισμα να ‘‘βλέπουν’’, να διαβλέπουν και να προβλέπουν, δηλαδή να γνωρίζουν με αυθεντική εσωτερική πληροφορία το θέλημα του Θεού αλλά και τη λύπη του Θεού για όσα σοβαρά αμαρτήματα διαπράττονται στις μέρες μας, μάλιστα τα σαρκικά, τόσο εντός, όσο και εκτός Γάμου. Και, όχι ασφαλώς μονάχα αυτοί οι σύγχρονοι άνθρωποι του Θεού, αλλά και οι παλαιότεροι άγιοι και Πατέρες της Εκκλησίας μας, σε μία θαυμαστή εκ Πνεύματος Αγίου διαχρονική συμφωνία και ομοφωνία (consensus patrum), δηλώνουν σαφέστατα ότι η οργή του Θεού που εκδηλώνεται ποικιλότροπα, και παλαιότερα και στις μέρες μας, έχει ξεκάθαρη αιτία τις βαθιές, μεγάλες και αμετανόητες αμαρτίες του ανθρώπινου γένους. Και, συγκεκριμένα, ξεχωρίζουν τις εκτρώσεις —με όποιο τρόπο και αν γίνονται—, τις πάρα φύσιν σαρκικές σχέσεις εντός και εκτός του Γάμου, καθώς και τη βλασφημία των θείων, είτε με λόγια, είτε με έργα, καθώς και την ενασχόληση με τις μαγικές και σατανιστικές τελετές.

Ο παμπόνηρος διάβολος, όπως είναι γνωστό, επιδιώκει να παρενοχλεί τον άνθρωπο παντού και πάντοτε, μη φειδόμενος ούτε ακόμα και αυτών των πλέον ιερών στιγμών της ζωής του, ζητώντας να τον αποσπάσει από το θέλημα του Θεού και να τον ρίξει στην αμαρτία. Μάλιστα, αν του δοθεί η ευκαιρία και δυνατότητα, ένεκα αμετανοησίας του ανθρώπου, προσπαθεί και να τον δαιμονίσει. Και ασφαλώς ο διάβολος δεν έκανε και δεν κάνει με κανένα συμβόλαιο ότι δεν θα ενοχλεί οπουδήποτε, για παράδειγμα τους συζύγους στις μεταξύ τους ερωτικές σχέσεις. Πως είναι δυνατόν λοιπόν να προπαγανδίζει κανείς ανεύθυνα και χωρίς φόβο Θεού ιδέες και αντιλήψεις, που συνοψίζονται στο παγκόσμιο σύνθημα «στον Γάμο όλα επιτρέπονται», διαμηνύοντας ότι δεν υπάρχουν όρια και περιορισμοί όσον αφορά την ερωτική συμπεριφορά των συζύγων;

Ας θυμηθούμε τον Αυνάν της Παλαιάς Διαθήκης, από το όνομα του οποίου προήλθε και ο όρος «αυνανισμός». Ο Αυνάν, επειδή δεν είχε κατά τρόπο επιτρεπτό από τον Θεό σεξουαλική σχέση με τη νόμιμη (σύμφωνα με τις διατάξεις του τότε Νόμου) σύζυγό του, τιμωρήθηκε από τον Θεό παραδειγματικά με θάνατο (Γεν. 38, 9-10). Το αμάρτημα αυτό του Αυνάν, στην ουσία συνιστούσε παρακοή στο θέλημα του Θεού και συγκεκριμένα αυθαίρετη αυτονόμηση της ηδονής από τον συνολικό ψυχοσωματικό κόσμο του ανθρώπου, δηλαδή αμάρτημα αφύσικου διαχωρισμού της ηδονής από την ευθύνη την οποία συνεπάγεται η συζυγική μίξη, εσκεμμένος δηλαδή αποκλεισμός της δυνατότητας για τεκνογονία. Μήπως όμως το αμάρτημα αυτό δεν επαναλαμβάνεται στις μέρες μας; Και αν ο Θεός την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης έδειξε τη σφοδρή αποστροφή του για το αμάρτημα αυτό, τιμωρώντας

τόσο αυστηρά τον Αυνάν με θάνατο, τώρα στην εποχή της Χάριτος και της Καινής Διαθήκης, οπόταν ο Χριστός απαιτεί πολύ μεγαλύτερη καθαρότητα σώματος, καρδίας, λογισμών, λόγων και πράξεων (π.χ. βλ. Ματθ. 5, 21-48), πόσο περισσότερο είναι αυτονόητο ότι αποστρέφεται την αμαρτία αυτή, που συμβαίνει κατά κόρον μάλιστα στις μέρες μας και μέσα στον Γάμο;

Ο απόστολος Παύλος μας τονίζει: «Να είναι τίμιος ο γάμος σε όλα και το συζυγικό κρεβάτι να παραμένει αμίαντο. Τους δε πόρνους και τους μοιχούς θα τους καταδικάσει ο Θεός» (Εβρ. 13, 4). Απαιτεί λοιπόν ο λόγος του Θεού, ο ίδιος δηλαδή ο Θεός, Γάμο τίμιο και κλίνη συζυγική αμίαντη. Και μίασμα της συζυγικής κλίνης αποτελεί και ο συζυγικός αυνανισμός (δηλαδή η αυτονόμηση της ηδονής με μεθοδευμένη αποφυγή της τεκνογονίας) και οι πάρα φύσιν εντός του Γάμου αμαρτίες, αμαρτήματα τα οποία ανεπιφύλακτα καταδικάζει ο Κύριος.

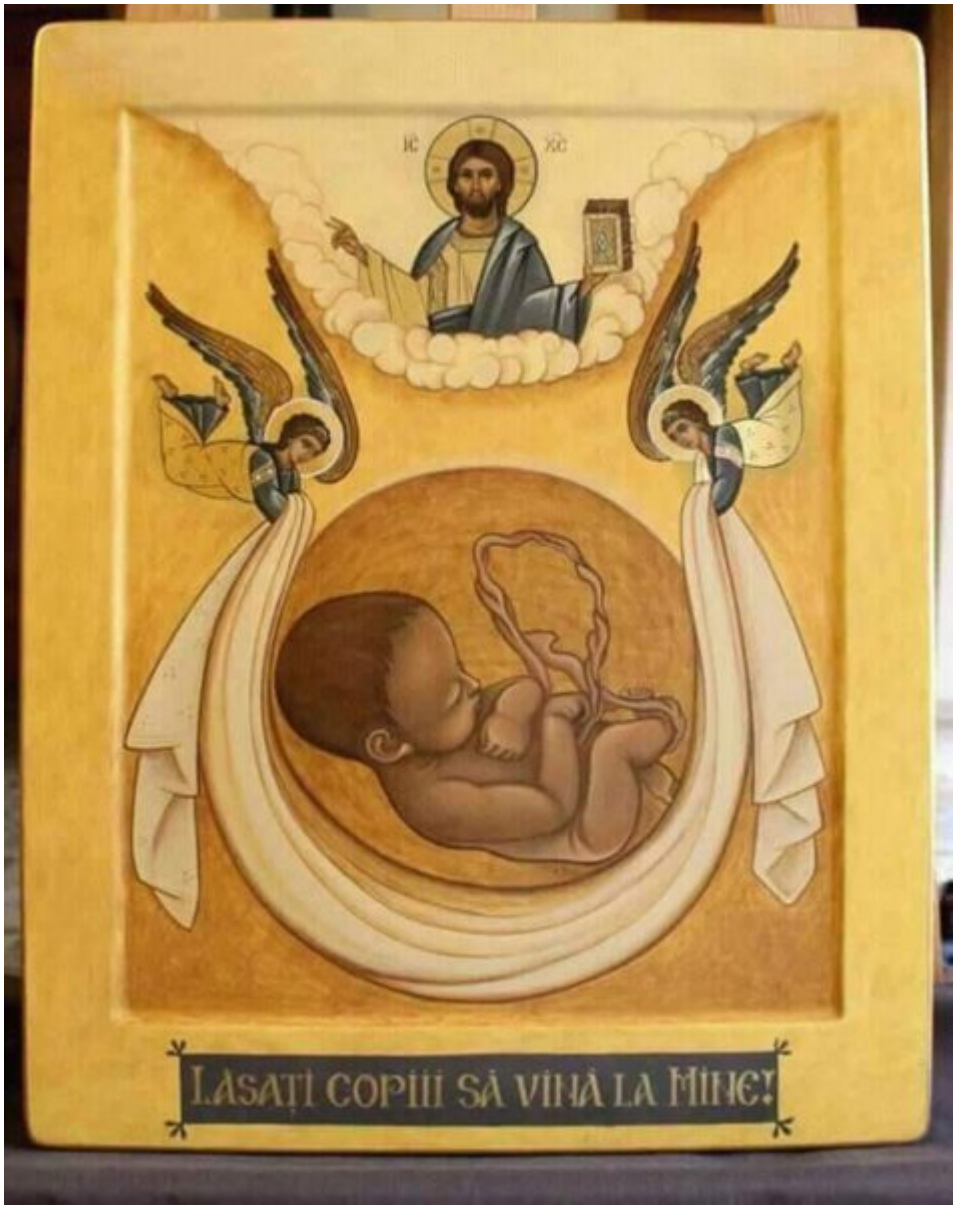

* * *

Το ακρατές και φιλήδονο πνεύμα των ημερών μας, που συναντά και συνεργάζεται με τη μεθόδευση της Νέας Τάξης Πραγμάτων για διείσδυση στη σύνολη ζωή των ανθρώπων, μέχρι και τις ιερώτερες στιγμές της, περιγράφει με απαράμιλλο τρόπο ο σεβαστός Γέροντάς μας και καθηγούμενος της Μονῆς Σταυροβουνίου, αρχιμ. Αθανάσιος σε παλαιότερο κείμενό του:

«Εις τας ημέρας μας ήδη καλλιεργείται και βιούται μέσα εις τον κόσμον η κατ’ εξοχήν μεγάλη Αποστασία, περί της οποίας ομιλούν και προφητεύουν, τόσον η Αγία Γραφή, όσον και οι θείοι Πατέρες. Αυτή η παρουσιαζομένη σήμερα πρωτοφανής Αποστασία από όσα ορίζει ο Νόμος και ο Λόγος του Θεού, προετοιμάζει το σαθρόν,

διεφθαρμένον και εξαθλιωμένον περιβάλλον, μέσα από το οποίον θα δυνηθή να αναδυθή και να αναφανή ο προφητευμένος Έσχατος Αντίχριστος! Η Αποστασία, εις τας ημέρας μας, συνίσταται τόσον εις την θεωρητικήν, όσον και εις την πρακτικήν άρνησιν της υπάρξεως της αθανάτου ψυχής, της μετά θάνατον ζωής, του πνευματικού κόσμου, της αιωνιότητος, του Δημιουργού και, κυρίως μάλιστα, του Θεανθρωπίνου Προσώπου του Σωτήρος μας Ιησού Χριστού, που ήλθεν εις την γην, για να σώση τον κόσμον από την αμαρτίαν, την φθοράν, την διαφθοράν, και την αιώνιον απώλειαν!

Αυτή η Αποστασία προχωρεί εις τας ημέρας μας μετά συνεχώς επαυξανομένης ταχύτητος και επιπόνου τραχύτητος προς την άνευ προηγουμένου αιχμήν της, αναφορικώς, όχι μόνον εις το κοσμοθεωρητικόν, αλλά, και κατά αναπόδραστον συνέπειαν, και εις το πρακτικόν και το ηθικόν πεδίον! Οφθαλμοφανής, όσον ποτέ άλλοτε, παρουσιάζεται σήμερον η πολλή ασέβεια προς τον Δημιουργόν και η πολλή ηθική διαφθορά μεταξύ ημών των ανθρώπων. Το κακόν επληθύνθη επί της γης και διαπράττεται τώρα ευκολωτέρως, ανετωτέρως και ευρυτέρως και, προπαντός, κατά τρόπον αναιδέστερον, υποβοηθούσης μάλιστα και της κακής χρήσεως της ραγδαίως εξελισσομένης τεχνολογίας…

Η Αγία Γραφή περιγράφει προφητικώς, τους ‘‘εσχάτους καιρούς’’. Ο απόστολος Παύλος περιγράφει προφητικώς, αλλά και πολύ ευκρινώς, τα χαρακτηριστικά του σημερινού κόσμου των “εσχάτων ημερών”, των καιρών της από του Θεού εσχάτης Αποστασίας: «Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι. καὶ τούτους ἀποτρέπου» (Β΄ Τιμ. 3, 1-5). Αυτή είναι δυστυχώς σήμερον η πραγματική εικόνα του τρόπου ζωής του συγχρόνου ανθρώπου: Η Αποστασία δηλαδή ημών από τον Δημιουργόν μας και η περιφρόνησίς μας προς όσα Αυτός, από άπειρον αγάπην, μας παραγγέλλει δια την σωτηρίαν μας» (Αρχιμανδρίτου Αθανασίου, καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου, «Το Ιερόν Μυστήριον του Γάμου μέσα εις την σημερινήν κατάστασιν της μεγάλης Αποστασίας των ανθρώπων από τον Θεόν», περιοδικόν Ο Ζωοποιός Σταυρός, 2014).

* * *

Μέσα λοιπόν στο πνεύμα και την πράξη της Αποστασίας των καιρών μας και τις συναφείς σατανικές πλάνες για αυτονόμηση της ηδονής και εντός του Γάμου και αποφυγή της ευλογημένης τεκνογονίας, η δαιμονοποιημένη Νέα Τάξη Πραγμάτων, μεταξύ των άλλων εφευρημάτων της, που επιχειρούν να άπτονται και των ιερωτέρων στιγμών της ζωής του ανθρώπου, εφεύρε και πλασάρει από χρόνια και το λεγόμενο ενδομήτριο

σπείραμα, το κοινώς λεγόμενο δαχτυλίδι ή σπιράλ ή coil. Το κατασκεύασμα αυτό δεν είναι απλώς ένας αντισυλληπτικός μηχανισμός, αλλά —αλίμονο!— ένας κυριολεκτικά εκτρωτικός μηχανισμός, δηλαδή φονικό μέσο, που σκοτώνει τα παιδιά του ζευγαριού αφού ήδη πραγματοποιηθεί η γονιμοποίηση, δηλαδή λίγο μετά τη σύλληψή τους μέσα στα σπλάχνα της μάνας τους, η οποία με τον τρόπο αυτό καταντά και γίνεται φόνισσα, όπως ισόκυρα και ο πατέρας φονιάς.

Κι αυτά τα λέμε γιατί, πέραν της ωραιοφάνειας των επιχειρημάτων των προωθούντων τη χρήση του ενδομητρίου σπειράματος και της κατά κόρον επίκλησης των ποικίλων δικαιωμάτων της κυοφορούσας γυναίκας για τη ζωή και την υγεία της, τίποτα δεν ακούσθηκε από αυτούς για το ίδιο το συλλαμβανόμενο και κυοφορούμενο βρέφος. Τι είναι τέλος πάντων αυτό; Μία μάζα ενόργανης ύλης; Ένα άψυχο αντικείμενο με γενετικό υλικό;

Για την Εκκλησία όμως το ανθρώπινο έμβρυο «εξ άκρας συλλήψεως» (από την πρώτη δηλαδή στιγμή της σύλληψής του) είναι έμψυχο, εμψυχωμένο, φέρει δηλαδή ανθρώπινη αθάνατη ψυχή, είναι ζωντανός άνθρωπος! Άρα έχει κι αυτό δικαιώματα· έχει το πρώτο και σπουδαιότερο δικαίωμα, έχει το αναφαίρετο δικαίωμα της ζωής! Και η διακοπή της κυοφορίας του εμβρύου, σε οποιοδήποτε στάδιο —δεν έχουμε μαγική στιγμή εμψύχωσής του— και με οποιοδήποτε τρόπο κι αν γίνει, συνιστά φόνο, φόνο στην ειδεχθέστερη μορφή του, φόνο εκ προμελέτης ενός ανυπεράσπιστου πλάσματος. Και του στερούμε, για χίλιες όσες «προφάσεις εν αμαρτίαις», όχι μονάχα το πολυτιμώτατο και σ᾽ αυτά τα άλογα ζώα θεϊκό δώρο της ζωής, αλλά —για μας τους Ορθόδοξους Χριστιανούς— και τη δυνατότητα να βαπτισθεί, να λάβει το άγιο Μύρο, να κοινωνήσει Σώμα και Αίμα Χριστού, να ενταχθεί στην Εκκλησία —το Σώμα του Χριστού—, να πολιτογραφηθεί πολίτης της βασιλείας των ουρανών.

Και για να μη φανεί ότι λέμε κουβέντες δικές μας, παραθέτουμε ένα σύντομο κείμενο για το ενδομήτριο σπείραμα, το οποίο συνέταξε κατά παράκληση μας γνωστός μας γιατρός, άνθρωπος του Θεού με πνευματική ζωή.

«Το coil ή σπιράλ ή ενδομήτριο σπείραμα (κοινώς δαχτυλίδι) είναι μία μικρή πλαστική συσκευή σχήματος Τ, κατασκευασμένη από πλαστικό και χαλκό, η οποία τοποθετείται από τον γυναικολόγο μέσα στη μήτρα της γυναίκας για να εμποδίσει την τεκνοποίηση. Σπιράλ υπάρχουν δύο ειδών:

α. Τα απλά μηχανικά, που λειτουργούν σαν μικρές μηχανές απόξεσης του εσωτερικού της μήτρας και που δεν αφήνουν να γίνει οποιαδήποτε εμφύτευση γονιμοποιημένου ωαρίου. Το μηχανικό σπιράλ δημιουργεί μία άσηπτη φλεγμονή

στην περιοχή, η οποία αδρανοποιεί το σπέρμα που προσπαθεί να φτάσει στο ωάριο, καθώς και το γονιμοποιημένο ωάριο από το να εμφυτευτεί στη μήτρα, το οποίο και στη συνέχεια αποβάλλεται.

β. Υπάρχουν και τα φαρμακευτικά σπιράλ, που εμπεριέχουν την ορμόνη προγεστερόνη. Το σπιράλ με προγεστερόνη κάνει την τραχηλική βλέννα πιο πυκνή και αδιαπέραστη από το σπέρμα. Επιπλέον, το γονιμοποιημένο ωάριο εμποδίζεται από το να εμφυτευτεί στη μήτρα και έτσι δεν μπορεί να αναπτυχθεί και αποβάλλεται. Σπάνια μπορεί να εμποδιστεί και η ωορρηξία της γυναίκας, αν αυτή χρησιμοποιεί και αντισυλληπτικά.

Και τα δύο είδη του σπιράλ αποδείχθηκε ότι είναι πολύ αποτελεσματικά στην αποφυγή της εγκυμοσύνης (ένεκα της ανωτέρω δράσης τους) και έχουν μεγάλη διάρκεια δραστικότητας (από δύο έως πέντε χρόνια). Η γονιμότητα της γυναίκας επανέρχεται αμέσως μόλις αυτό αφαιρεθεί. Το σπιράλ μπορεί να αφαιρεθεί εύκολα, ανά πάσα στιγμή, αν η γυναίκα αλλάξει γνώμη και αποταθεί στον γυναικολόγο της.

Έτσι, τα σπιράλ δρουν αντισυλληπτικά αλλά και εκτρωτικά. Περαιτέρω, σε ορισμένες περιπτώσεις χρήσης τους, η περίοδος της γυναίκας μπορεί να είναι βαρύτερη ή μεγαλύτερης διάρκειας, οδηγώντας σε σιδηροπενική αναιμία τη γυναίκα. Το σπιράλ ακόμη μπορεί να μετακινηθεί και σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις να εισχωρήσει στη μήτρα ή στον τράχηλο, με αποτέλεσμα να προκληθεί φλεγμονή ή διάτρηση της μήτρας. Ακόμα, αν μία γυναίκα μείνει έγκυος παρά τη χρήση του σπιράλ, το πιθανότερο είναι ότι η εγκυμοσύνη θα λάβει χώρα εκτός μήτρας, κάτι πολύ επικίνδυνο.

Έτσι, γίνεται αντιληπτό από όλα αυτά που περιγράψαμε ότι η δράση του σπιράλ είναι κατεξοχήν εκτρωτική, δηλαδή δρα πριν αλλά και μετά τη γονιμοποίηση σπερματοζωαρίου και ωαρίου. Δρα σαν μια ατομική, φορητή συσκευή έκτρωσης, η οποία με τη φλεγμονή που δημιουργεί εμποδίζει τη σύλληψη και εμφύτευση στη μήτρα του γονιμοποιημένου ωαρίου, και που στη συνέχεια αποβάλλεται, δηλαδή φονεύεται το εμψυχωμένο συλληφθέν έμβρυο».

Ουδείς, αγαπητοί μου, αναφέρεται σήμερα στην ηδονή των σαρκικών σχέσεων —που όλοι θέλουν και επιθυμούν—, δεν θέλουν όμως και δεν επιθυμούν τον φυσικό καρπό των σχέσεων αυτών, την έλευση δηλαδή στον κόσμο μιας αθάνατης ύπαρξης. Αλλά το κυοφορούμενο έμβρυο αποτελεί, όπως αναφέραμε, τέλειο άνθρωπο, με όλα τα δικαίωματά του, έστω κι αν αποτελεί καρπό βιασμού η ανεπιθύμητης κυοφορίας…

Για την υπόθεση θανάτου του τρίμηνου εκείνου βρέφους με Ρουμάνους γονείς πριν

από μερικά χρόνια κινήθηκε —δικαίως— ολόκληρη ομάδα ειδικών, με πολλαπλές έρευνες και ανακρίσεις και την κλήση τόσων ιατροδικαστών, για επακρίβωση των αιτίων θανάτου του. Οποία όμως τραγική ειρωνεία, να νομιμοποιούνται από την άλλη χιλιάδες εκτρώσεις, με μια απλή συγκατάθεση η ομολογία της κυοφορούσας μητέρας και έτσι, νομίμως και αξιοπρεπώς, να φονεύονται χιλιάδες έμβρυα τον χρόνο... Περαιτέρω, για τη φοβερή εκείνη υπόθεση των πολλαπλών φόνων του κατά συρροήν δολοφόνου Νίκου Μεταξά κινήθηκε —έστω και την εσχάτην και πρωθυστέρως— γη και ουρανός, για τον εντοπισμό των θυμάτων, μάλιστα των αθώων εκείνων δύο παιδιών... Και όμως —αλίμονο για την υποκρισία της κοινωνίας μας!—, καμμία ενέργεια, καμμία έρευνα, κανένας αναστεναγμός, κανένας κλαυθμός, καμμία δίκη, καμμία καταδίκη για τις τόσες χιλιάδες έμβρυα που κάθε χρόνο, νόμιμα και μη, κατασφαγιάζονται εκτρωτικά και απορρίπτονται στα σκύβαλα απορριμμάτων...

Θα επιθυμούσαμε στη συνάφεια αυτή να παραθέσουμε και ένα άλλο, παλαιότερο σχετικό προς το θέμα μας απόσπασμα κειμένου του οσίας μνήμης αρχιμανδρίτου Επιφανίου Θεοδωροπούλου (†1989), που συνέγραψε με αφορμή τις προεργασίες για αποποινικοποίηση των αμβλώσεων στην Ελλάδα το 1981, στο οποίο ο μακαριστός Γέροντας σαφέστατα, λογικώτατα και θεολογικώτατα διασαφηνίζει την θέση της Ορθόδοξης Εκκλησίας για τις αμβλώσεις (διατηρούμε την ορθογραφία του πρωτοτύπου στην καθαρεύουσα και το πολυτονικό σύστημα):

«... Ὅση ἐλευθερία καὶ ἂν παρασχεθῇ περὶ τὰ φρικαλέα τῶν ἀμβλώσεων ἐγκλήματα, εἰς οὐδὲν θὰ βοηθήσῃ τὰς κακούργους αὐτὰς μητέρας. Θὰ διαγραφῇ ἡ ποινικὴ εὐθύνη, ἀλλ᾽ ἡ συνείδησις, «ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον», δὲν θὰ εὕρῃ πλέον ἡσυχίαν διὰ βίου. Αἱ προβαίνουσαι εἰς ἄμβλωσιν γυναῖκες καθίστανται ἐρείπια ψυχικὰ καὶ οὐδέποτε συνέρχονται. Ἡ πεῖρα τῶν Ἐξομολόγων (ἀλλὰ καὶ πολλῶν Ψυχιάτρων) βεβαιοῖ τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου. Ὁ μέγας Ἱπποκράτης, καίτοι ἐν τῷ σκότει τῆς εἰδωλολατρίας ζῶν, κατεδίκαζεν ἀνεπιφυλάκτως τὰς ἀμβλώσεις καὶ διεκήρυσσε μεθ᾽ ὅρκου: «Οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω». Προφανῶς «κάτι» περισσότερον ἡμῶν ἐγνώριζεν... Ἡ ἀνεπανόρθωτος δὲ αὕτη ψυχικὴ καταρράκωσις τῶν δολοφόνων μητέρων, ἀκόμη καὶ τῶν τελείως «ἐλευθέρων» καὶ «χειραφετημένων» (ὁμιλῶ καὶ ἐκ προσωπικῆς ἱερατικῆς πείρας), ἀποδεικνύει καὶ ἓν ἄλλο: Πόσον ἀσύστατον εἶνε τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἰσχυριζομένων ὅτι τὸ καταστρεφόμενον ἔμβρυον δὲν εἶνε ἀκόμη ἄνθρωπος(!!!), καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχομεν φόνον!...

Βεβαίως δι᾽ ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει κἂν ἀνάγκη τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ, ἀφοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ διὰ τῆς Ἐκκλησίας λαλοῦν, μαρτυρεῖ ὅτι, εἴτε ἔχει ἐσχηματισμένα ὄργανα τὸ ἔμβρυον, εἴτε ὄχι, ἀνθρωποκτονία τελεῖται (πρβλ. 2ον

Κανόνα τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ 91ον τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔχει ἑορτὰς συλλήψεως ἁγίων ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς αὐτῶν, ὡς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἀκριβῶς διότι θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπον ὑπάρχοντα ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεως αὐτοῦ.

Ἀλλά, τίς ἡ χρεία ἑτέρων ἀποδείξεων, ὅταν αὐτὸ τοῦτο τὸ Δίκαιον τῆς Πολιτείας ἀναγνωρίζῃ τὴν προσωπικότητα τοῦ κυοφορουμένου ἐμβρύου, ἀπ᾽ αὐτῆς ἤδη τῆς συλλήψεως αὐτοῦ, καὶ καθιστᾷ αὐτὸ ὑποκείμενον καὶ φορέα ἀστικῶν δικαιωμάτων; Κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα δύναταί τις π.χ. νὰ ὁρίσῃ, διὰ διαθήκης, κληρονόμον αὐτοῦ τὸν «συνειλημμένον» (ἄρθρον 1711), δηλ. τὸ συλληφθὲν ἔμβρυον, ὅπερ καὶ κληρονομεῖ, ἐφ᾽ ὅσον τεχθῇ ζῶν, τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ διατεθεῖσαν περιουσίαν. Ὥστε τὸ κυοφορούμενον ἔμβρυον ἔχει ἀνεγνωρισμένα καὶ ἀναφαίρετα δικαιώματα ἐπὶ οἰκονομικῶν ἀγαθῶν· οὐδὲν δικαίωμα ὅμως ἔχει ἐπὶ τοῦ ὑψίστου καὶ πρωταρχικοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ζωῆς! Τοιαύτας δὲ ἀντιλήψεις, ἀντιλήψεις κραυγαλέως ἀντιφατικὰς καὶ προκλητικῶς ἀσυνεπεῖς, ἔχει —ἵνα εἴμεθα δίκαιοι— οὐ μόνον ἡ εἰρημένη πολιτικὴ Παράταξις, ἀλλὰ τὸ σύνολον φεῦ! τοῦ πολιτικοῦ κόσμου, πλὴν ἐλαχίστων εὐλογημένων ἐξαιρέσεων…» (Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, «Θανατικὴ ποινὴ και ἀμβλώσεις», Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου 1981, ἐφημ. Ὀρθόδοξος Τύπος, φύλλον 9.10.81).

* * *

Περατώνοντας το μικρό αυτό κείμενο, μου έρχονται στον νού περιπτώσεις ζευγαριών, που με δάκρυα παρακαλούν να αποκτήσουν ένα παιδάκι και δυσκολεύονται ή και αδυνατούν, ασφαλώς «κρίμασιν οις οίδεν ο Κύριος». Και από την άλλη, τα ζευγάρια που έχουν αυτή την ευλογία και τη δυνατότητα, να αντιστρατεύονται στο θέλημα του Θεού, είτε παρεμποδίζοντας ποικιλότροπα την έλευση στον κόσμο ανθρώπων, εικόνων Θεού και κλητών αγίων, είτε, το φοβερώτερο, φονεύοντάς τα απάνθρωπα, πριν έλθουν στο φως του κόσμου…

Να παρακαλέσουμε τον Θεό να γίνει ίλεως, και να μας οδηγήσει σε έμπρακτη μετάνοια, για να ελκύσουμε το ανείκαστο έλεός Του, για να παρέλθουν οι ποικιλώνυμες κρίσεις των ημερών μας, να ειρηνεύσει ο κόσμος, οι Εκκλησίες, και να αξιωθούμε της αιώνιας ζωής, στην οποία κληθήκαμε και της οποίας αξιωθήκαμε με το Αίμα του υπέρ ημών Σταυρωθέντος και Αναστάντος Χριστού. Αμήν.